

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEO DARLEY

ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ



Ἡ Ζακελίνα, ἀνοή-
κωδῆς νεανίδα, ἀκού-
μας τὸν ἀρχὸν τῆς
μαζιλιῶν, ἀνάγει ἕνα
στίχο καὶ ἔφορε μὴ
ματιά στὸ μικρὸ ἑπι-
τηριὸν ποὺ εἶχε στὸ κοι-
μοδίνον τῆς.

— Αὐτὴ ἡ ὥρα! φε-
ρήσομαι.

Ὁ Παῦλος δὲν μποροῦσε νὰ γυρίσῃ τόσο γρήγορα! Ἦσαν πὸς
δὲν γύρισε ποτὲ πρὶν κλείσῃ ἡ Λέσχη...

Καὶ ἡ Ζακελίνα κάθισε στὸ κρεβάτι, λίγα φοβισμένη μὲτα ἀ' αὐ-
τὸ τὸ κρῖο καὶ σκοτεινὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου.

Χωρὶς θυμὸ, ἀλλὰ βαρετισμένη, ἄρχισε νὰ φέρῃ στὴ μνήμη τῆς
τὰ γεγονότα τὸν περασμένον μῆνα.

Ὁ Παῦλος ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνοητοῦς μουσικοῦς. Τὸν εἶχε παν-
τραυτῆ λίγα χρόνια πρὶν χωρὶς τὴ θέλησιν τὸν γένον τῆς. Μὰ ἔφα-
νε ὁ συγγενὴς τῆς προσεβλήθη ἀπὸ ἄδεις ρεματισμοῦς!

Παράτῃς λοιπὸν τῆ μουσικῆ, ἐγκατέλειπε τὸ πιάνο, ἐγκατέλειπε
τὰ κονσέρτα, ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν ὄχι μόνον πηρὴ ζωῆς, ἀλλὰ καὶ
βιοποριστικὸν τὸ ἐπάγγελμα.

Ὁλόκληρος μῆνας τώρα ὁ ἄτυχος κινιότατος χετίνοσ, μ' ἀπέ-
στακτὴ ἀγωνία, τὰ φησὶ τὸν παρομοιωμένον γέρου, πρῶτον ἀπ'
τοὺς ρεματισμοῦς.

Τὰ ἔξοδα τῆς ἀρρώστιας του, εἶχαν φέρῃ σὲ μεγάλῃ στενοχώ-
ρια τὸ νέο ἀνδρόγυνον, ποῦχε περάσει ὡς τώρα ποὺ καλὰ τὴ ζωὴ του,
μὲ τὰ κέρδη τῶν κονσέρτων καὶ τὰ τυχερὰ τοῦ
καλλιτέχου.

Ἡ Ζακελίνα, ἡ ὅποια δὲν ἔξερε τί θὰ πῆ δι-
στοχία, ἔβλεπε τὴν ἀσημένιαν τῆς καὶ φωνάζε
πρὸς μὴν τῆς γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ σπιτοῦ καὶ γι'
αὐτὴς ἄκομα τὴς πὸς βαρείε. Ἐκὼν ὅση ὀκο-
νομία μποροῦσε, μὰ πρὸς ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦσε
νὰ διαφύσῃ τὴν οικονομικὴν κατάσταση τοῦ σπι-
τιοῦ τῆς, ποὺ εἶχε τόσο κλονιστῆ!

Γι' αὐτὸ, ἔπειτα ὁ Παῦλος καλοτέρησε καὶ ἡ
γιατὸς διέταξε ἕνα ταξεῖδι στὰ μεσοβόρην μέρη
γιὰ νὰ γίνῃ ἐντελὸς καλὰ, ὁ μουσικὸς διατα-
ροῦθηκε:

— Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ, φώναξε. Τώρα
ποὺ εἶμαι σχεδὸν καλὰ, πρέπει νὰ ἔρρωται καὶ
ὅσο μαζοῦ γρηγορώτερα κἀκόμα... Ἡ τελευ-
ταίε καὶ ὅσο οικονομικὸς κεντῶνεν νὰ ἔξεντῆθῃν καί...

Ἡ Ζακελίνα ὅμως ποὺ ἀγαποῦσε τὸν ἄνδρα
τῆς καὶ δὲν σκεπτόταν πρὸς τὴν ἰγία του, ποὺ
εἶπε:

— Πρέπει νὰ κάνωμε τὸ ταξεῖδι αὐτὸ, Παῦ-
λε, πρέπει... Ἐχεῖς ἀνάγκη καθαροῦ ἀέρα, ἀνα-
τημένον μου...

— Τὴ εἶπε αὐτὴ ποὺ λέε, Ζακελίνα, τῆς εἶπε ὁ Παῦλος. Ἐξῆς,
ποὺς τὰ λεπτά ἀπὸ ἔξοδος δὲν φτάνουν πρὸς ἄλλο πρὸς τὸ ταξεῖδι;
Τὴ θὰ κάνωμε κατοπιν ἀ' ἕνα ἔξον μέρος;

— Μὴν ἀπελπίσῃσαι, Παῦλε. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ βρῶς εἰκόλια ἔρ-
γασια ἐκεῖ κάτω... Πέρονι σὲ εἶχε ζητήσει κἀκόμα στὸ Μόντε-
Κάρλο! Τὴ διεύθυνσιν του τὴν ἔχε, Γράφε του ἀμέσως... Γύρισε
καὶ σὲ μερικὸς ἄλλοσ ποὺ γνωρίζεσαι... Ἐγὼ πεποιθῆσι πὸς θὰ
φροντίσωμεν γιὰ σένα.

Ἐτοὶ σὲ λίγεσ μέρεσ φύγαμε καὶ οἱ δύο γιὰ τὸ Μόντε-Κάρλο, γε-
μάτῃ ἐλπίδεσ... Μὰ ἄλλομονο!... Μ' ὅλα τὰ γράμματά ποὺ εἶχε
στειλεῖ ὁ Παῦλος, στάθμης ἀδύνατο νὰ βοθῆ ὅσων... Ἦταν πρὸς τὸ
μέσον τῆς σαζὼν καὶ ὁ καθένας εἶχε τακτοποιηθῆ... Κ' ἡ μέρεσ περ-
νοῦσαν καὶ χροιάζοντοσαν λεπτὰ! Ἐγκατεστημένον ἀ' ἕνα ξενοδο-
χεῖο, ἀρετὰ καλὰ ἀναφοιόντοσαν πὸς θὰ μποροῦσαν νὰ κανόνι-
σωσαν τὸ λογαριασμὸν τοῦσ, δεῖαν χάσαν πρὸς κάθε
ἐλπίδα καὶ ἀποφασίσαν νὰ ξαναγυρίσωσαν στὸ Πα-
ρίσι... Ἡ κατάσταση τοῦσ χειροτέρεσε μὲρα μὲ
τὴν ἡμέρα...

Ἡ Ζακελίνα ἀπέβηκε τότε νὰ γράφῃ στοὺς γο-
νεὺσ τῆς, ἀν καὶ τάχε γυλισμένη μὲρὸν τοῦσ ἀπ' τὸν
καιρὸ ποὺ παντρεύτηκε...

Ὁ Παῦλος ὅμως δὲν ἤθελε καὶ ἔτσι ἔμειναν στὸ
ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Τὴν ἄλλη μὲρα, τὸ βράδυ, ὁ Παῦλος εἶπε στὴ
γυναῖκα του, γυρόντας σπῆ:

— Μὴ στενοχωρεῖσαι πιά, ἀγαπημένη μου...
ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν θὰ σοὺ λείψῃ τίποτα. Μὴ
μὲ φησὶς ὅμως πὸς, γιατί δὲν θὰ σοὺ πὸς τίποτα
πρὸς τὸ παρόν.

Ἐδειχτήσαν μὲρὸν καὶ ἔπειτα ὁ Παῦλος βγήκε ἔξω.

Γύρισε σπῆ τὰ ἡμερολόγια.

Ἡ Ζακελίνα τὸν πρῆμεν ὅλη νύχτα. Κοντὰ τὰ ἡμερολόγια, ὁ
ἄνδρας τῆς γύρισε χαροῦμενος καὶ τῆς ἔφορε στὸ κρεβάτι μὴ ζω-
ητὰ χαροποιόματα λέγοντάς τῆς:

— Νά!... τὰ κέρδη ἀπὸρε στὴ ρουλέττα! Ἡ τέρη α' εἰκόνησ!
Ἄν εἶσαι εὐχαιοτισμένη, Ζακελίνα...

Ἡ Ζακελίνα οἶχτην κλαίγοντάσ ἀπὸ συγκίνησι στὴν ἀγκαλιά
του. Καὶ τὴν ἄλλη μὲρα τὸ βράδυ, ὁ Παῦλος ξανάγρησε γιὰ νὰ λεί-
ψῃ ὅλη νύχτα.

— Θὰ ἔξακολοθῆσὸν νὰ παίξω, εἶπε στὴ γυναῖκα του, ἡ ὅποια
διαμαρτύροτο γιὰ τὴς ἀρρωτίεσ του, ἔσοσ δεῖν κερδίω ἀρετὰ γιὰ νὰ
γυρίσωμεν στὸ Παρίσι. Πρέπει νὰ ἐπισημειώθῃμε, ἐγ' ὅσον μὴ: εἶκοσι
ἡ τέρη.

— Καὶ ὄν χάσεσ, Παῦλε; φώτισε δειλὰ ἡ γυναῖκα του.

— Μείνε ἡσυχ... Ἄχ! τὰ κέρδη ποὺ σοὺ φέρνω, καταλαβαίνεσ
πόσο συντηρητικὰ, πόσο προσεκτικὰ παίξω... Θὰ σταματήσω ὅταν
πρῆσαι.

Καὶ πρῶτατικὰ, κέρδιεσ λίγα χαῖματα κάθε νύχτα, ἀλλὰ κέρδιεσ
πάντα! Τὰ ἡμερολόγια γύριεσ κατακουρασμένον, ἀλλὰ εὐχαιοτισ-
μένον. Τῆς ἔδοι ἀπὸ ἔξωτο ἔσοσ διακόσια φράγκα, ἄλλοτε λιγώτερα.
Ὅσο γιὰ τὴ Ζακελίνα, καὶ ξανάγρησε τὸ βράδυ!

Ὅσο γιὰ τὴ Ζακελίνα, ἦταν στιγμὴσ νὰ ἐνοήσῃ τὴν καρδιά τῆς
βαρεία.

— Τὴ ζωὴ, Θεὸ μου, τί ζωὴ! φησὶσε ἀπελπισμένη. Καὶ σεντῆξε
σταντῆντας: Τὴ νὰ γίνῃ ὅμοσ; δαξέλομεν τὸ Θεὸ, ποὺ δὲν μείνεισ
σπῆσ ὁμοῖονσ.

Ἐνα βράδυ ἡ Ζακελίνα ἐνοήσῃ τὴν καρδιά τῆς βαρεία, μὴ ἀ-
λόγητῃ ἀνησυχία τὴν κατατόμοσε, ἀσπῆντονα ἀ-
κατανίκητῃ ἀγωνία, εἶχε ἄρχισῃ νὰ ἰστορηθῆται
τὸν Παῦλο. Τὰ κέρδιεσ ἄραρε ὅλα αὐτὰ τὸ γοῦ-
μα; Ντρώτορε γιὰ τὴ σεντῆ τῆς αὐτῆ, τὴν ὅ-
ποια ἔκανε εἰς βάροσ τοῦ ἀνδρὸσ τῆς.

Προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπ' τὸ μυαλό τῆς τὴν
ἰδέα αὐτῆ. Ἄν ἔκανε καθόλον καλὰ νὰ ἰστορηθῆ-
τοῦ τὸν Παῦλο... Κι' ὅμοσ ἡ ἰστορία γύριεσ δια-
κόσοσ στὸ μυαλό τῆς. Μόνη τῆς μὲρα σταντῆ κα-
μαρα ἐνοήσῃσε τὴ διάθεσὴ νὰ τρέξῃ ἔξω, ὅτι
σὲ κάποιον τὸν πόνο τῆς. Τῆς ἔρχονταν σάν τρέλ-
λα, κατὴ τὴν ἔτινε:

— Πὸς συμβαίνει νὰ εἶνε πάντα κερδοῦμενοσ
ὁ Παῦλοσ; σκεπτόταν.

Μὰ τὴν ἰδία στιγμὴ προσπαθοῦσε νὰ πείθῃ
τὸν ἑαυτόν τῆς περὶ τοῦ ἐναντίον καὶ ἔλεγε:

— Μὰ, δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν εἶνε ἀλήθεια!
Ὁ Παῦλοσ εἶνε τίμοσ ἀνθρώποσ. Μπορεῖ ποτὲ
ν' ἀπατηθῇ τοῦσ ἄλλοσ... νὰ τοῦσ κλέψῃ!...

Ἄνε ὅμοσ πὸς μὲ τὸ χαρὶ ἀποκτὰ κανεὶς ἐλα-
τόματα!... Ὁ, φησὶσε!... φησὶσε!...

Ἄρχισῃ νὰ κλαίῃ μὲ ληρωμὸσ. Ἡ σκληρὴ πε-
ποῖθησ εἶχε πρὸς ἀντικαταστήσει τὴν ἀμφο-
βία τῆς: α— Ἄν μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίῃ διακόσοσ ἐπὶ ὀλόκληροσ

ἡμέρασ!... ἀ— Ἄν μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίῃ διακόσοσ ἐπὶ ὀλόκληροσ
ἡμέρασ!... ἀ— Ἄν μπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίῃ διακόσοσ ἐπὶ ὀλόκληροσ
ἡμέρασ!...

Κ' ἔλαμφε πρὸσ, Ἐβόλεσε μὲ ἀπελπίσεια τὴν εὐτυχία τῆς κατι-
στεμαμένη, μαζὸ μὲ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐκείνον ποὺ ἀγαποῦσε!

Ἦταν τόσο θλιμμένη, τόσο ἀπελπισμένη, ὥτε δὲν ἄκουσε τὸν
ἄνδρα τῆς νὰ μταίνῃ μὲρα χαροῦμενοσ, ὅσοσ πάντα.

— Ζακελίνα, εἶσαι ἑπιτηνητῆ; τῆς φώναξε. Ἐγὼ νὰ σοὺ πὸς ἕνα
εὐχαιοστο νεὸ... Ἐλα κοντὰ μου... Μὰ τί!... Κλαίε!...

Ἡ Ζακελίνα δὲν εἶχε πρὸς τὸ θάρροσ νὰ κοιμηθῆ... Ἦθελε νὰ
ἔξρη, νὰ μάθῃ. Σκότισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἐνὸ τοῦ ἔδινε τὸ προκί-
νον τοῦ ρόφημα τοῦ εἶπε:

— Παῦλε, πὸς μου λοιπὸν τὴν ἀλήθεια!

— Παῦ ἀλήθεια;

— Πὸς μου τί κάνεσ στὴ Λέσχη κάθε βράδυ;

Αὐτὸσ ἀπάντησε ταχαμένον:

— Πάισω... Ἄν τὸ ἔξορεσ!... Ἀλλὰ γιατί μὲ
φησὶς; Γιατί;

— Ἐλα, Παῦλε... Τὰ κατάλαβα ὅλα, τὰ μάν-
τερα ὅλα, τὰ ἔξω ὅλα!

— Ἄ! ἐτραυλισ ἐκείνοσ, τὰ ἔξορεσ δια λοιπὸν;

— Παῦλε, ποὺ φώναξε, εἶνε ἀλήθεια!... Τὸ
ἔκανεσ ὄσπὸσ!... Ἐσὺ!... Ἐσὺ!

— Νά, τὸ ἔκανε!... Λοιπὸν... Μὲ μολώνεσ;
Τὸ ἔκανε γιὰ σένα, γιὰ νὰ μὴν ἰσοφῆρεσ, γιὰ νὰ
μὴ στενοχωρεῖσαι, γιὰ νὰ εἶσαι εὐχαιοτισμένη,
γιὰ νὰ εἶσαι εὐτυχιόμηνη!...

Σκέπασε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς ποὺ
τόθνηαν καὶ εἶπε:

— Ἐπιτηνημένη! καὶ ἀτιμασμένη!...

Ἐκείνοσ τὴν χύταξε ταχαμένον, χλωμόσ...
— Ὁ! τῆς εἶπε, τὸ ἔξερα καλὰ πὸς δὲν θὰ μ'



Ἐνὸ τοῦ ἔδινε τὸ προκί-
νον τοῦ εἶπε...



